Mizah

(Gelir) i yanlış anlayanlara:

C. H. P. — Elindekini istemedim, elini ver !

FIKRALAR

Keşke!

Karı koca, uzun süren bir kavgadan sonra birbirlerine küsmüş oturuyorlardı. Birdenbire kadın, bir kahkaha attı.

Kocası, kızgın ve şaşkın bir tavırla:

— Ne var? diye sordu.

Kadın, kahkahasına devam ederek:

— Aklıma bir şey geldi, dedi. Bu kavgayı düğün günü etseydik ne olurdu?

Adam başını sallayarak cevap verdi:

— Çok iyi olurdu karıcığım, çok iyi olurdu!.

Delilik

Yeni bir otomobil almıştı. Çallıya rastladı. Çallı parmağını salladı:

— Yahu, amma tedbirsizlik ediyorsun, dedi.

— Hayrola, ne oldu? Ne yaptım?

— Daha ne yapacaksın. Dün yanında güzel bir kadın vardı. Sarhoş olduğun halde otomobil kullanıyordun.

— Sarhoş olduğumu ne biliyorsun?

Çallı gülümsedi:

— Anladım, dedi. Yanında bu kadar güzel bir kadın varken, otomobilde vakit geçirmek, aklı başında bir adamın yapacağı iş değildir de ondan!.

Boşluk

Şair Salih Zeki Aktay, bermutat Kadıköy vapurundaydı ve bermutat, etrafını ahbapları sarmıştı. Öteden, beriden konuşurken, Salih Zeki bir aralık yüzünü buruşturdu:

— Aman! dedi. Karnım dehşetli ağrımağa başladı.

Üstadı dinleyenlerden, pataVatsızlığı ile meşhur birisi:

— Belki, dedi. İçi boştur da, ondan ağrıyordur..

Salih Zeki Aktay:

— Doğrudur, dedi. Olabilir. Dün de senin başın ağrıyordu, değil mi?!.

Karşılık

Tasvir gazetesi sahiplerinden, bağımsız milletvekili Cihat Baban, Doğan Nadiye uğramıştı. Beraber çıktılar. Doğanın otomobiline bindiler, Beyoğluna çıktılar. İnecekleri zaman, kapıyı Cihat açtı ve güçlükle dışarı çıktı, söylendi:

— Kapı, kapı değil ki...

Doğan Nadi, tombalak üstadın sözünü kesti:

— O kapı kapı değil de, sanki seninkisi vücut mu?

İddia

Heykeltraş Kenan, Degüstasyonda oturmuş, hafif tertip demlenmişti. Neşe içinde dışarıya bakıyor; geleni, geçeni süzüyordu. Bir aralık iki arkadaş kendisini gördüler, içeriye girdiler. İlk kadehten sonra bir münakaşaya başladılar:

— İlim her şeyi halleder !

— İlim her şeyi halletmez!

Uazyıp giden münakaşadan kafası şişen Kenan, işi halletmek için söze karıştı:

— Bir âlimle bir köpeğin suya düştüğünü farzediniz. Köpek yüzerek kurtulur. Fakat âlim, şayet yüzme bilmiyorsa, bütün ilmine rağmen, öteki dünyayı boylar! Değil mi efendim. Kesin, şimdi münakaşayı!

Tarife

Tanınmış çapkınlardan biri ticarethane açmış, mükellef bir yazıhaneye yerleşmişti. İlk işi duvara şöyle bir liste asmak oldu:

«İş hususunda görüşmeler: Beş dakika.

«Komisyoncular: Üç dakika.

«Ricaya gelenler: Otuz saniye.

«Kulüp arkadaşları: Yarım saat.

«Para vermeye gelenler: Hudutsuz.

«Karım gelirse: Beş saniye.

«Sohbete gelenler: Üç saat.

«Not: Kadınlara % 50 zam yapılır.»

Politika

Biri operatör, biri mimar, biri politikacı üç arkadaş, bu üç meslekten hangisinin daha eski olduğuna dair konuşuyorlardı.

— Şüphesiz ki, cerrahlık eski meslektir, dedi. Çünkü Havva Adem'in kaburga kemiğinden yaratılmıştır.

— Evet amma, dedi. Ondan evvel de kâinat yaratılmıştı. Şüphesiz ki karmakarışık bir hercü merçten kâinatı yaratmak mimarlık işidir.

Politikacı cevap verdi:

— Muhakkak ki politika ondan daha eski bir meslektir. Politikacılar olmasaydı hercü merç olur muydu?

Sukutu hayal

Bobstil şairlerimizden biri, lokantaya girdi, bir kaç ahbabiyle oturan üstat Faruk Nafizin masasına yerleşti. Yılışık yılışık:

— Biliyor musunuz, dedi. Ben âşık oldum, yeni sevgilimin ismi Hayal.

Faruk Nafiz alaylı bir tavırla:

— Aman ne şairane isim! deye mırıldandı.

Şair acı acı güldü:

— Fakat kaç kilo, biliyor musunuz? Tam 70 kilo.

Faruk Nafiz:

— Aman! diye atıldı. Hayalin sakın sukut edip seni yere sermesin, yandığın gündür!.

Akıllı iş

Çocukken bir mektepte okumuş olan iki kadın senelerden sonra buluşmuşlar, eski hâtıralarını yâdediyorlardı. Bir tanesi:

— Hatırlar mısın, Leylâ, dedi. Mektepteyken aklın hiç derslerde değildi. Mütemadiyen oğlanları düşünürdün. Yine öyle misin?

Leylâ güldü:

— Hayır, kardeş, dedi. Şimdi akıllandım: Artık erkekleri düşünüyorum.

Namus

Kadınlı, erkekli bir toplantıda namustan, dürüstlükten, ahlâktan bahsediliyordu.

Erkeklerden biri yaşlıca bir kadına:

— Doğru söyleyin, hanımefendi, diye sordu. Kocanızı hiç aldattınız mı?

Kadın kaşlarını çatarak cevap verdi:

— Bu mevzuda doğruyu söyliyecek kadar namussuz değilim!

Asrî hayat

Nişanlısından ayrıldıktan sonra; bir iki ay geçmiş, geçmemiş, gene onunla evlenmişti. Düğünde arkadaşlarından biri:

— Anlayamıyorum, Muallâ, diye sordu. Madem evlenecektin, nişanlından neye ayrıldın?

Muallâ:

— Sen hiç nişanlısiyle evlenen kız gördün mü kardeş? dedi. Modern hayata uymak için en kestirme yol olarak bunu buldum.

SAYI: 48 CİLT: 2 Fiatı 25 Kuruştur 6 HAZİRAN 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Yeni Bir Komünist Oyunu

o

İçkinin yasak olduğu devirlerde, iki bektaşi babası yanlarına koca bir binlik almışlar:

— Ver elini kabristan!

Demişler ve içeriye dalmışlar. Bakmışlar: Üstü çökmüş bir mezar. Onlar da, çukuru biraz daha derinleştirmişler, içerisine yerleşmişler ve çilingir sofrasını kurmuşlar.

— Bir senden, bir benden!

Diye, kafayı tütsülerlerken, karşıdan yeniçeri ağası sökün etmiş, bunların içtiklerini görünce:

— Bre mel'unlar! diye bağırmış. Siz içkinin yasak olduğunu bilmiyor musunuz?!.

Bektaşi babalarından biri, mezardan başını uzatmış:

— Erenler, diye söze başlamış. Dünyada rahatımız yoktu. Hiç olmazsa bırakın da, ahrette keyfimize bakalım.

İşgalin, istilânın çeşit çeşidini gören ve tadan talihsiz Macaristanda; yerli komünistler, Sovvetler hesabına dolap çevirmeğe başladılar. Maksatları, Sovyet isgal kuvvetlerinin bu topraklardan çıkmazdan evvel hükûmeti ellerine almak ve ilerde Sovyet Rusyaya kavuk sallayacak kimseleri başa getirmek ve Macaristanı Rusyanın bir ileri karakolu yapmaktır.

Henüz yaralarını bile saramıyan; açlık, sefalet içinde yüzen zavallı Macar milletine acımamak, onu yeniden maceralara sürüklemek istiyenlere şöyle dememek elden gelmiyor:

— İşgal altındayken, bu mazlum millete yapmadığınızı bırakmadınız. Hiç olmazsa gider ayak bırakınız da kendi derdine yanmak fırsatını bulsun ve toparlanmak imkânlarına kavuşsun!

Mizahçı

RUSYA MACARİSTANDAN AYRILIRKEN KOMÜNİSTLİĞİ BIRAKMAK İSTİYOR...

Rusya — Allaha ısmarladık dostum, müsaade et de, gider ayak hatıra olarak yüzüne damgamı basayım!

Amerikalılar, Ayran, Kokteyl Vesaire

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Ankaraya gelen Amerikan askerî heyeti, yurdumuzda bir tetkik gezisine çıkmış bulunuyor. Onlar da, bizim heyetler gibi bol keseden harcırah alırlar mı, almazlar mı bilmem? Yalnız, ilk ziyaret ettikleri yerde kendilerine yapılan bir ikram tahafıma gitti: Türkiye Tiftik Cemiyetinin Elmadağ civarındaki çiftliğini ziyaret ettikleri sırada, kendilerine evvelâ ayran sunulmuş, sonra da şereflerine bir kokteyl parti verilmiş.

Ben, bu usulün taammüm edeceğinden korkarım. Çünkü: misafirlerimiz, yurdumuzun hemen hemen her tarafını dolaşacaklardır. İster misiniz, her gittikleri yerde, kendilerine evvelâ, mahallî bir içecek veya yiyecek ikram etsinler de, arkasından kokteyl parti vermeğe kalksınlar?.. Vallahi düşündükçe tüylerim diken diken oldu; kulaklarım uğuldamağa, vücudümü ter basmağa başladı.

Düşününüz: Meselâ, Trabzondadırlar. Tabiî, mahallî bir şey ikram etmek lâzım. Ne verilecek? Sormağa bile lüzum yok: Gelsin hamsi pilâvı. Arkasından da koktayl parti.

Kayseride mi bulunuyorlar? Önlerine dilim dilim; yağlı, yağsız cinsinden kuş gömü pastırma konuyor. Tabiî ısrar ısrar üstüne:

— Rica ederiz, birer dilim daha buyurunuz. Bunlar, halis koyun etinden yapılmıştır.. Dünyada, eşi, menendi bulunmaz!

Misafircikler, ne yapsın? Bu tuzlu, baharlı nesneyi yemeseler ayıp olacak. Birbirlerine yan gözle baka baka, zor belâ çiğneye, yutkuna birer dilim daha. Arkasından cenaze namazına der gibi:

— Buyurun kokteyl partiye!

Haydi İzmirin inciri, üzümü; Adananın muzu, portakalı; Giresunun fındığı, neyse, ne.. Ya, Edirneye gittikleri zaman önlerine bir tabak Devay-ı misk sürerler de, sonra kokteyl içirmeğe kalkarlarsa halleri nice olur?

Bu usul, her tarafta tatbik edilecek olursa, İstanbulda hayli hoş sahnelere şahit olacağımıza hiç şüphe yok.

Eyübe mi uğradılar? Kendilerine hemen yoğurtlu kebap ikram ediyoruz.

Beykozdalar mı? Kâse kâse paça yediriyoruz.

Yedikuleden mi geçiyorlar? Otomobillerini bostana çektiriyor; gözü bağlı sıska bir beygirciğin çevirdiği bostan dolabının etrafına birer hasır serdiriyor:

— Buyurunuz, oturunuz?

Diyoruz.

Onlar, hayretler içerisinde kalıyorlar, birbirlerinin yüzlerine: «Bu da, ne?» Der gibi bakıyorlar, dolabın inim inim inildemesiyle kafaları kazan gibi olurken, pos bıyıklı Arnavut çıka geliyor:

— Po, mori bre.. Hoş celmiş, safalar cetirmişsinizdir bir hangi!

Diye iltifatta bulunuyor; iri göbekli marulları tarladan koparıyor, bostan kuyusunda yıkayor ve kendilerine uzatıyor, bağırıyor:

— Afiyet, şeççer olsun bre!..

Bayram paşaya gidecekleri zaman tedarikli davranıyor, daha evvelinden hazırlanıyor, kazan kazan enginarlı bakla pişirtiyor, onlara kırda ziyafet veriyoruz.

Tabiî, bütün bu ikramların arkasından da kokteyl parti geliyor.

Hamsili pilâvdan, kuş gömü pastırmadan, devay-ı miskten, yoğurtlu kebaptan, paça çorbasından, maruldan, enginarlı baklıdan sonra içilen kokteyllerin, mideleri ne hale getireceğini artık siz düşünün. Onlar, bize yardımda bulunacakları yerde, asıl kendilerinin yardıma muhtaç olduklarını görecekler, belâlı bir kocaya düşmüş eski zaman tazesi gibi:

— Nikâhım helâl, canım azad!

Diye, elimizden yakalarını kurtardıkları gibi, soluğu memleketlerinde zor alacaklar; doktor doktor, hastahane, hastahane dolaşacaklar; belki de günlerce, aylarca öğürme illetine müptelâ olacaklar!

Bu sebeple ben, bu kabil ikramların önüne geçilmesini, kabilse bir tamimle menedilmesini istiyorum. Yok eğer:

— İkramda bulunuyorum.

Diye, mutlaka onları, mide fesadına uğratmak lâzımsa, bu işi sonraya bırakalım. Evvelâ, gezsinler: Yıllardır yapamadığımız yolları, kuramadığımız elektrik santrallarını, kurutamadığımız bataklıkları, gemilerin barınmasına imkân olmıyan limanlarımızı, bir türlü hakikî randımanını alamadığımız maden ocaklarını, bir saat gibi tıkır tıkır işletemediğimiz fabrikalarımızı, bakımsız köy ve köylülerimizi görsünler; yüz milyon dolarla değil, bir o kadar milyar lirayla kalkınamıyacağımızı anlasınlar, raporlarını hazırlasınlar da ondan sonra onlara; gezdikleri, gördükleri bütün yurt köşelerinin en meşhur yiyecek ve içeceklerini üzerinde toplıyan bir ziyafet sofrası hazırlayalım, midelerini bir defada toptan bozup, işin içinden çıkalım!.

İSTANBUL VALİSİ LONDRA'YA UÇTU

B. L. K. — Vah vah, Alman bombalariyle yanıp yıkılan Londra hâlâ yapılamamış...
Müşavir — Londra yapıldı beyefendi, gördüğünüz, İstanbulumuzun otuz sene evvelden kalan Fatih yangın yeridir!

— Ayın Destanı —

Amerikan yardımına dair

I

Kanadı gerildi Yeni Dünyânın
Gitgide eskiyen cihan üstüne;
Kesenin ağzını açtı, a'yânın
Verdiği yaldızlı ferman üstüne.

II

Yüz milyon düşüyor bizim vatana,
Üç misli, komşumuz Yunanistana;
Böyle küreklerle altın tartana
Destanlar yazmalı destan üstüne.

III

Yüz milyon girince bizim kasaya
Harcarız deyip de düşme tasaya;
Bardağı, çanağı dizip masaya,
Sanma, yan geliriz divan üstüne.

IV

Sanma ki, milyonlar geçince ele
Kısa bir zamanda veririz yele;
Toplayıp bir hayli memur, amele
Merdiven kurarız meydan üstüne.

V

Sanma, yüz milyonu bir yerde görüp,
Gömeriz toprağa, taşa götürüp;
Sergi binâsını kuşa döndürüp
Tiyatro yaparız plân üstüne.

VI

Kim demiş, sığınıp hemen Allaha,
Göksuda kurarız bir yeşil sâha?
Ortada ihtiyaç varken silâha
Anfi mi kurulur bostan üstüne?

VII

Kim para yatırır afiye, süse;
Otobüs dururken troleybüse?
Açlıkla gelsek de göğüs göğüse,
Hisarlar gerektir vatan üstüne!

VIII

Her işi bırakıp, süslü, oymalı,
Tersane, fabrika, tezgâh kurmalı;
Bu para olsaydı babanın malı
İnciler dizerdin yorgan üstüne.

IX

Bu para olsa da sana hediye,
Sorarlar sonunda, ne yaptın diye?
Kaptırdım demezsin elbet kediye;
Hükmü ne kedinin aslan üstüne?.

X

Malını savursan bile babanın,
Malını dikkatle harca yabanın;
Yaması şereftir sana abanın,
Tuz, biber ekiver soğan üstüne.

XI

Ey Ozan, milletin verdiği şeyle
İstediğin kadar sefâhat eyle;
Ve lâkin dostlardan gelen akçeyle
Ordular hazırla düşman üstüne.

Deli Ozan

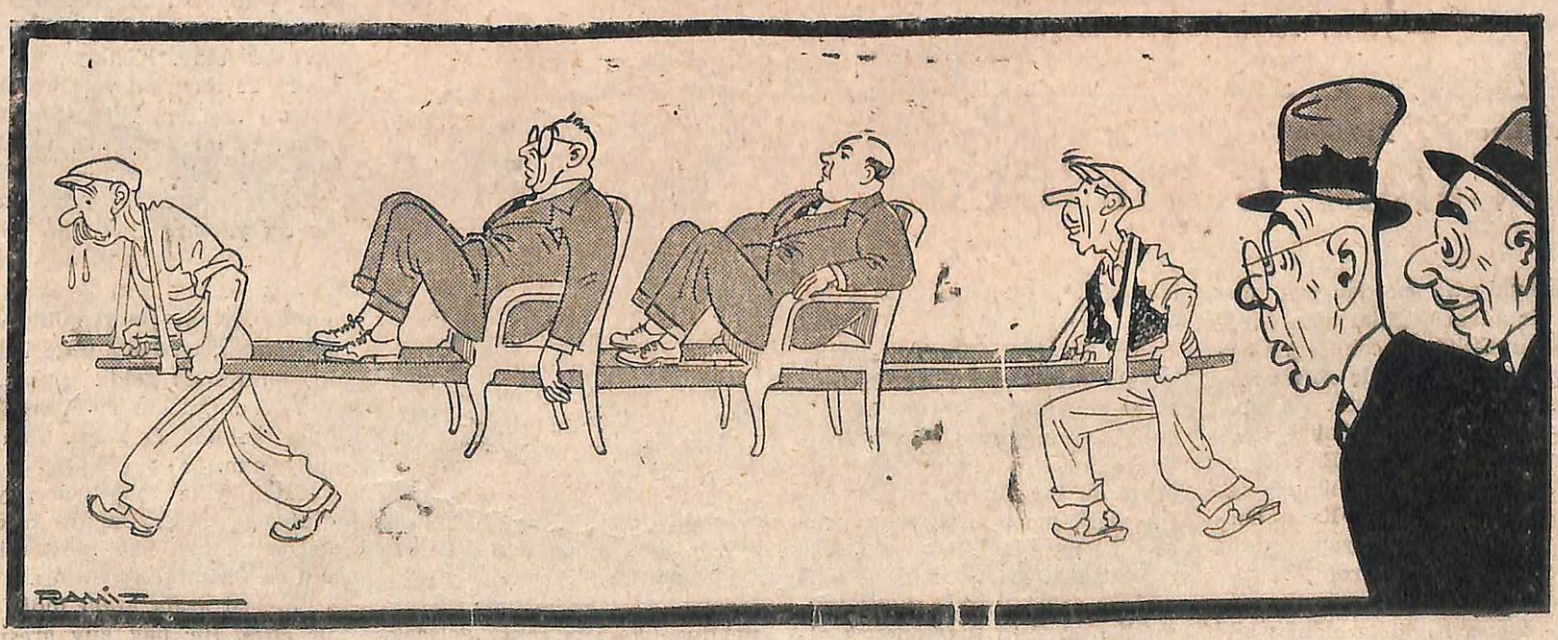

— Vah zavallılar vah, kötürümler mi?
— Hayır, İstanbul Belediyesi Daimî Encümen âzalarıdır. On iki senedenberi sandalyalarına yapıştılar da!..

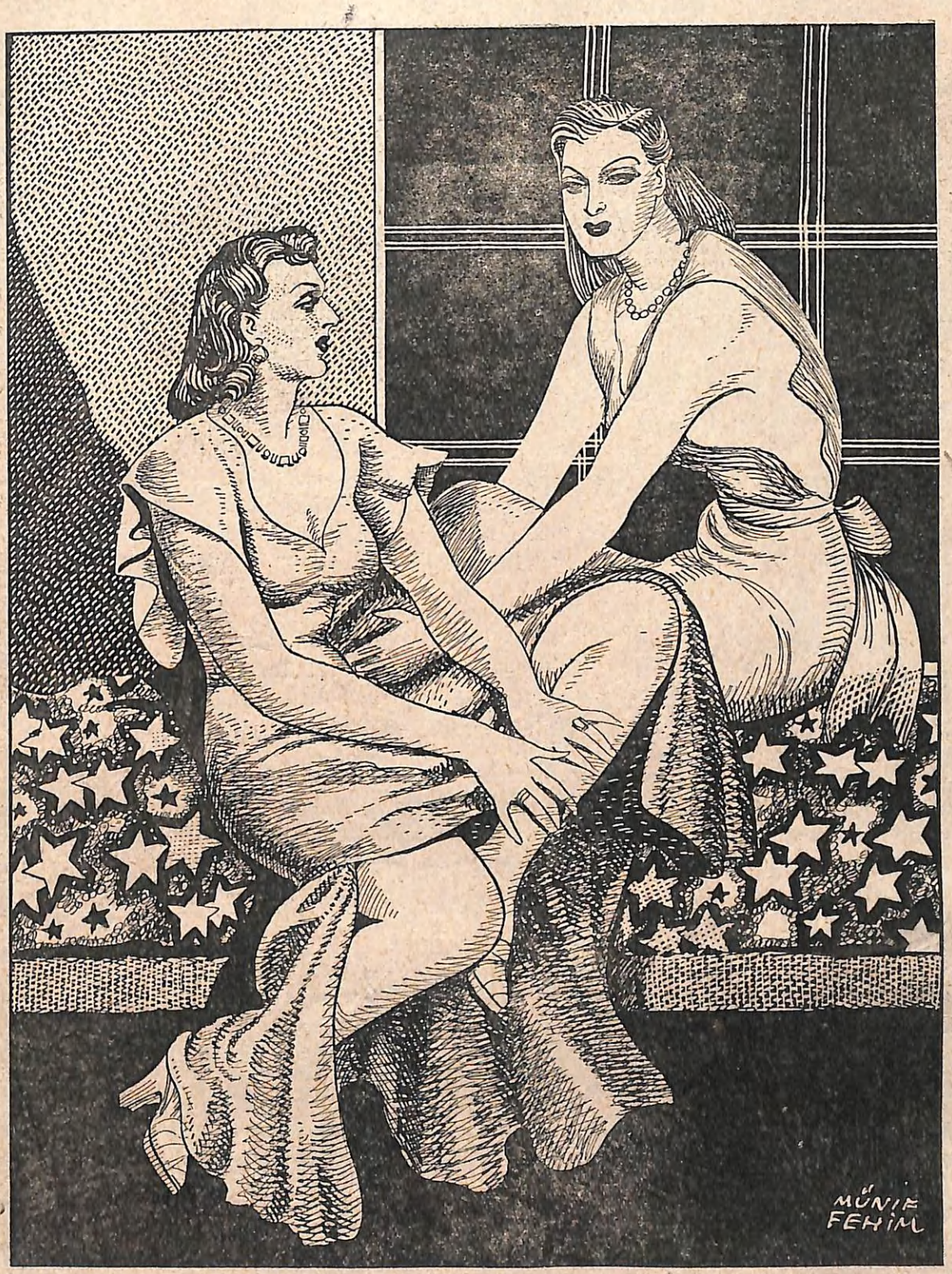

— *Ayfer senin dehşetli aleyhinde bulunuyor...*
— *Hakkı var kızcağızın, yarın sevgilisiyle nişanlanıyorum!.*

7 Gece — 7 Gündüz

Çelebi Böyle Olur!

Yazan: PALAZ

Umumiyetle spordan pek anlar bir adam değilim ama güreşin bütün, bütün cahiliyim; hele zeytinyağlısını hiç görmemiştim. Bizim Eşref Şefik zorladı.

— Bu pazar Fenerbahçe stadyomuna gel de gör. Bak heyecandan nasıl hüngür hüngür ağlıyacaksın. Edirnede, Kırkpınarda kimse gözünün yaşını tutamadı. Hepimiz oturduk mütemadiyen ağladık.

— Yoksa Kudüste olduğu gibi Kırkpınarda da bir ağlama duvarı mı var?

— Alayı bırak da pazara mutlaka gel. Bu iş anlatmakla olmaz.

Ben Eşref Şefik'in, ne hatır hayale gelmiyecek şeyleri, emsalsiz mübalâğalarla süsleyip nasıl yutturduğunu bilmez değilim. Fakat o pazar biraz şeytana biraz da bir Amerikalı arkadaşın merakına uyarak Fenerbahçe sahasının yolunu tuttum. Medet Allah!.. Dört bir taraf hınca hınç dolu. Bereket versin kıymetli dost Zeki Rıza önayak oldu da sahanın bir kenarına bağdaş kurup oturabildik. Ortada on kadar pehlivan çifti el ense tutmuşlar, birbirlerini koçlar misali kafalayıp duruyorlar. Bizim hemen önümüz sıra, anlaşılan daha sonra güreşecek olan, diğer pehlivanlar, üstünüze şifa, zeytinyağı güğümlerini şakır şakır çıplak vücutlerine boca ediyorlar. Kendimi harp senelerinde bir yağ muhtekirinin mahzeninde sandım. O ne bol zeytinyağdı Yarabbi! Bir lokantanın yüz senelik salata sermayesi harcandı gitti.

Uzatmıyalım. Biz gittiğimizde ortada kapışanlar deste, başaltı falan gibi küçük işlerle uğraşanlarmış. Asıl kodamanlar «başpehlivanlık» için sonra geleceklermiş. Bir aralık zeytinyağ bitmez mi? Elbette bitecek. Bu sıcağa kar mı dayanır kabilinden, bu kadar pehlivana zeytinyağ mı dayanır? Fuat Ağralı bile gelse başa çıkamaz Sağdan soldan sesler:

— Yahu civarda evi olan yok mu? Şuraya bir parça zeytinyağ...

Neeee.. Evden zeytinyağ mı? Hepimiz duymamış gibi yaparak başlarımızı ters istikametlere çeviriyor, yanımızdakilerle konuşuyor rolü yapıyoruz. Neyse, bu arada nereden buldularsa bir miktar daha yağ imdada yetiştirdiler de kurtulduk. Yoksa halimiz haraptı. Bütün bunlar olup biterken mikrofonda yaşlıca ve sevimli bir adam zenbereği bozulmuş guguklu saat gibi habire bir şeyler söylüyor:

Memlekete geldi şan,
Hepimiz olalım hayran,
Buna derler kahraman
Süleymaaaaannnn...

Mânasını ve münasebetini pek anlıyamıyordum. Meğer usul böyle imiş. Pehlivanlar, altına üstüne bu neviden güya manzum lâflar uydurularak halka tanıtılırmış. O da iyi.

Nihayet büyüklere sıra geldi. Ortaya dört tane iri kıyım pehlivan çıktı. Çıktı ama onların görünmesiyle tribünlerden bir gümbürtünün kopması bir oldu.

— Sahici pehlivanlar nerede?

— Bizi aldatıyorsunuz!.

— Bunları istemiyoruz.

Gibi sözlerle halk avaz avaz feryadı basıyordu. «Ayol ne oluyor, durun bakalım» falan derken iş anlaşıldı: Meğer Çolak İsmail, Sındırgılı Şerif ve saire gibi esaslı pehlivanlar gelmemiş. O ortada gördüklerimiz de pek marifet bir şeyler değilmiş. Ahali kıyamet koparıyor. Hakem heyetinden olan olmıyan bir çok kimseler mikrofona gelip anlaşılmaz lâflar söylemeğe çalışıyorlar. Fakat halk durur mu? Basıyorlar «yuha»yı. Orta yerde bir para meselesi var. 1250 lira. Şampiyon kim olursa ona verilecek. Bu para üzerinde de kavgalar oldu. Kızılaya mı verelim, Yeşilaya mı verelim, hepsini mi verelim, yarısını mı verelim. İş mi istersiniz, konuşulacak şey çok...

Neyse, neden bilmem ortalık bir an yatışır gibi oldu. Bizim iri kıyımlar sahada ilerlemeğe başladılar. Bunların arasında bir tanesi var, ki Hayrebolulu Süleymanmış, birdenbire geri döndü. Mikrofona geldi:

— Ben Çolak İsmaille döğüşmeğe geldim. O kaçtı. Ben de gidiyorum.

Haydi yine «çüüüş»ler, yine «yuhaaaa»lar.. Bir de baktım ortada üç kişi kaldı. Bittabi onun da birini geri çektiler.

Velhasıl azala azala indik tek bir çifte. Bir hay huy arasında onlar birbirlerini yakalaya dursunlar, kimsede seyredecek takat kalmamıştı.

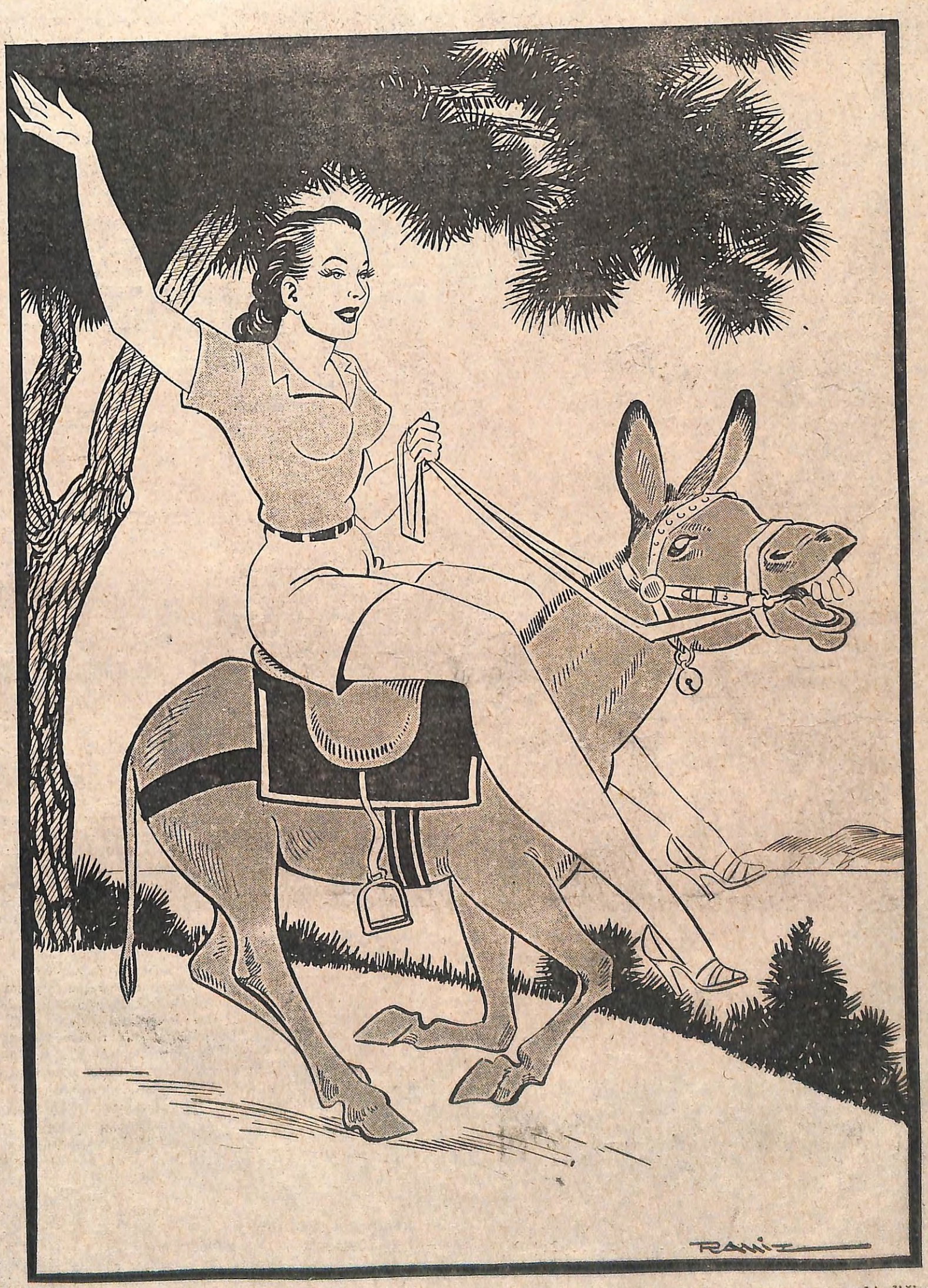

— *Zırlama, ne serkeş şeysin sen, bunca senedir dizginleri elimde olduğu ve her gün tepesine bindiğim halde kocam bile bana bu kadar bağırmıyor!*

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

BESTECİ

Orta Avrupa şehirlerinden birinde, güzel san'atiyle yüzümüzü ağarttıktan sonra memlekete dönen bir bestekârımız, avdetinde törenle karşılandı, tebrik edildi, kendisine buketler hediye edildi. Yerinde bir kadirbilirlik.

Gel gelelim, öz dil gayretkeşliği bu işe de burnunu soktu, bu işin de tadını kaçırdı.

Sanatkârın kendisi ne fikirdedir bilmem amma, keşke Pragdan habersizce dönseydi, vatana avdeti keşke gazetelerde yazılmasaydı!

Haberi okuduğum zaman, Allah sizi inandırsın, ekşi yemişim gibi dişlerim kamaştı, tüylerim diken diken oldu.

«Bestecimiz» Ulvi Cemal Erkin Prag'dan döndü havadisindeki şu «besteci» tâbirinde, siz bir lâübalilik, bir mühimsemezlik, bir küçümseme mânası bulmuyor musunuz? Dili düzeltip sadeleştireceğiz diye sözü bu kadar ayağa düşürmek dile karşı fazla teklifsizlik oluyor galiba.

Canım «bestekâr» tâbiri dururken, bilemediniz «kompozitör» varken, şu «köfteci» kılıklı «besteci» ye ne lüzum var Allah aşkına?

Öz türkçe bahanesiyle dilimize musallat eşek arısının tasallutundan hiç bir tarafımızı koruyamıyoruz. Bâri şu güzel sanatlara dokunmıyalım.

Bestekâra ulu orta besteci diyebildikten sonra, aktöre oyuncu, şaire destancı, ressama boyacı, musiki üstadına çalgıcı, heykeltraşa taşçı demekte beis görmiyenler de türeyebilir.

Türkçe denilen işleneceği kadar işlenmiş güzel lisanda, doğramacı ile marangozun bile farkı vardır. Amma diyeceksiniz ki, biz, «kütüphane» yi bile raftan yere indirip «pabuçluk» la bir hizaya getirerek «kitaplık» adı vermiş dil ûlemasıyız. O da doğru!

GÖÇ MÜ ACABA?

Son günlerde bir moda aldı yürüdü: «Eşya piyangosu» modası.

Galiba bizim Basın Cemiyeti önayak oldu. Onun peşinden bir spor kulübü. Şimdi de Demokrat Partinin bir piyango tertip ettiğini haber alıyoruz.

Piyangoda ne gibi eşya var, henüz bilmiyoruz. Otomobil hevesi şu yakınlarda cümlenin başını döndürdüğü için, kendisinden evvelkilerde olduğu gibi, belki Demokrat Parti piyangosunda da otomobil başta gelecek.

Lâkin mesele orada değil. Bu eşya piyangosu haberi, neden bilmem, benim üzerimde bir eşya müzayedesi tesiri yaptı.

Doğdu doğalı durmadan ağladığı halde istediği memeyi bir türlü bulamıyan Demokrat Parti, kuru yaygaradan gırtlak veremi olmaktansa «malıma geçer hükmüm» diye satıp savıp siyaset sahnesinden göç etmeğe karar vermiş olmasın?

Meşhur lâftır:

Bir yerde ki yok nağmeni
takdir edecek gûş,
Tazyi'i nefes eyleme, tebdil-i
makam et!

HAVA KAZALARI

Üç dört gündenberi, gazetelerde acı haberler çıkıyor. Kırk sekiz saatlik hava kazaları istatistikleri korkunç rakamlarla dolu. Bir gün yüz yetmiş küsur, ertesi gün elli bu kadar insan, tayyare kazalarına kurban gitmişler.

Rivayet muhtelif. Büyük harpten sonra çıkan bir modaya uyarak, bu kazaları da güneşteki lekelerden bilenler var. Bazıları da, yine densizin biri çıktı, uzak mesafeden motörleri durdurma tecrübesi yapıyor, galiba, diyorlar.

Dünya hızını aldı, gidiyor. Yeni baştan öküz arabası devrine dönmesine imkân yok. Onun için, her gün yeni yeni tehlikelerle karşılaşarak, yaşamağa alışmak zorundayız. Şaka değil, sürat bu. Düşeriz de, tekerleniriz de.

Arz cazibesi dediğimiz kuvvet bizi iki ayağımızla yeryüzüne perçinledikçe, yüzde yüz kuş hayatı müyesser olamaz. Düşe kalka uçmağa alışmak gerek.

Benim, kendi hesabıma, verdiğim bir karar vardır. Yüzde şu kadarcık da olsa haklı tarafı bulunan bir karar.

Mevlâ beni, iki ayağiyle tıpış tıpış yürüsün diye yaratmış. Havalarda işim ne? Tepesiüstü düşüp kolumu kanadımı kırmağa vaktim yok.

Meğer ki, tayyarelerin tepesine kadar tırmanıp çekirgeler gibi zıplayan genç hava müretebatının yanı sıra, ihtiyar deniz kurtları gibi ak pak olmuş ihtiyar hava kurtlarının «tûlü ömürle muammer» olabilecekleri kadar sigortalı hava yolculukları başlaya!

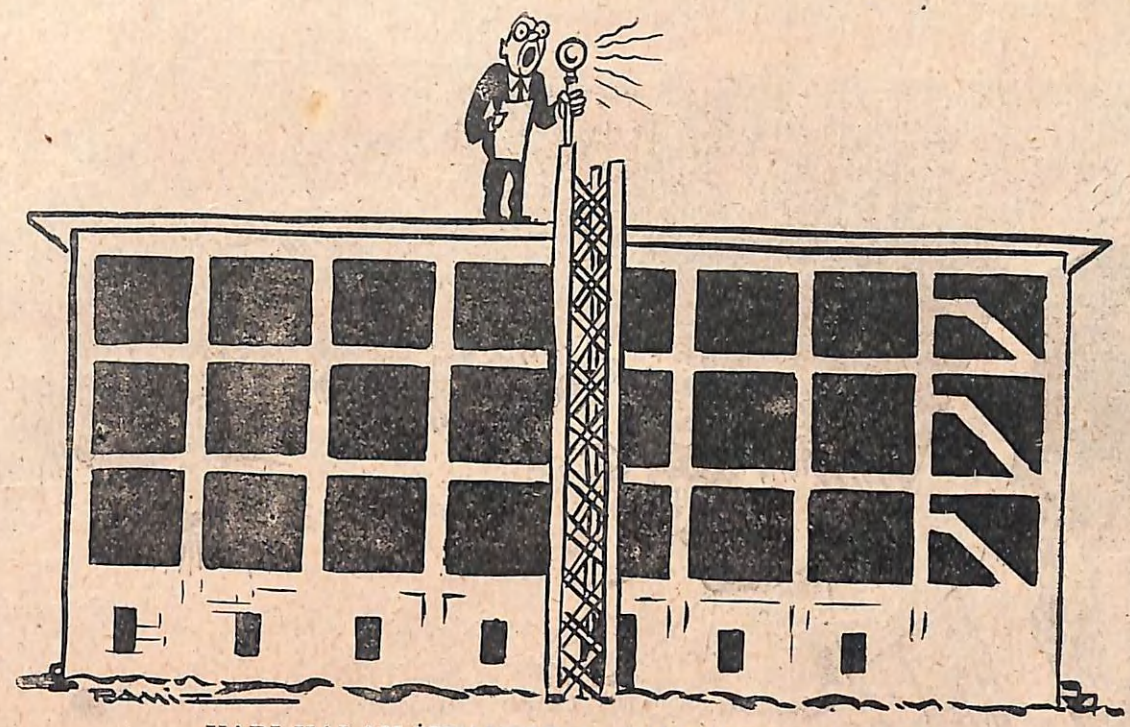

YARI KALAN İSTANBUL RADYOSUNDAN İLK AKİS

Spiker — Sayın dinleyiciler, teknik bir ârızadan dolayı inşaatımıza bir sene ara verilmiştir. Özür dileriz!.

— *Nasıl beğendin mi? İşte evde kırmadık hiç bir şey bırakmadım.*

— *Kendine bühtan etme kocacığım, kırılmadık bir şey var: Gönlüm!*

Çömezin Röportajları:

48

Nelere Gülerim ?

II.

Çizen: RAMİZ

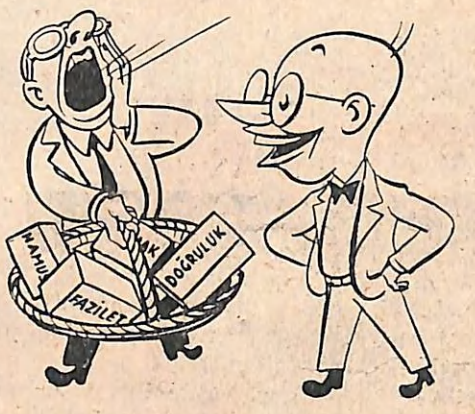

Naylon malların çığırtkanlarına gülerim!

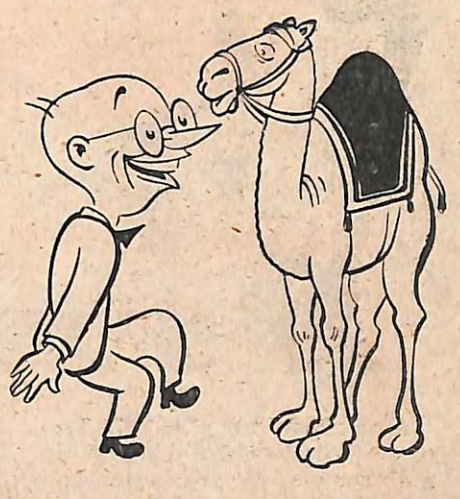

Deveye bakıp, onu iğne deliğinden geçirmek istiyenlere gülerim!

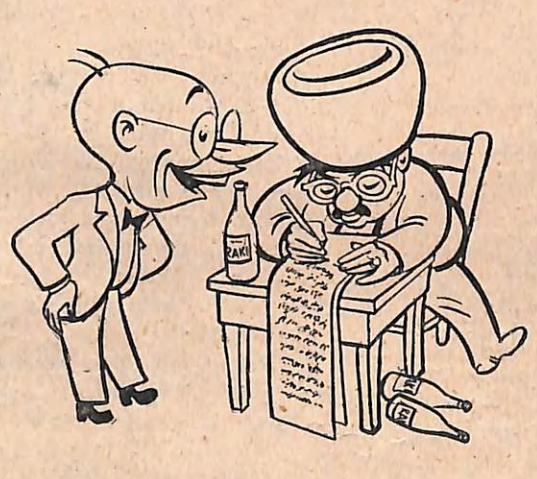

Rakı şişesinin başında dinî makale yazanlara gülerim!

İlmî tetkikten dönen mütehassıslarımızın hamulei irfanlarına gülerim!

Şovan, ekmek yiyip artist rolüne çıkan yıldızlarımıza gülerim!

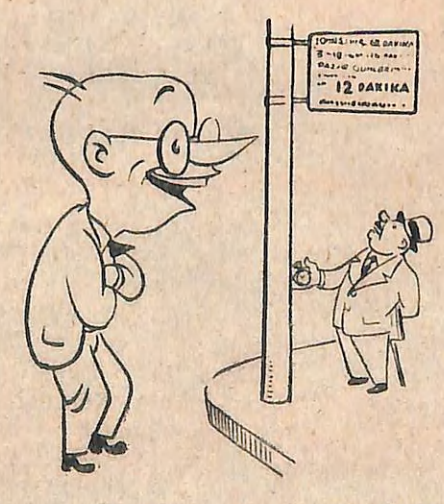

Tarifeye inanıp otobüs bekleyenlere gülerim!

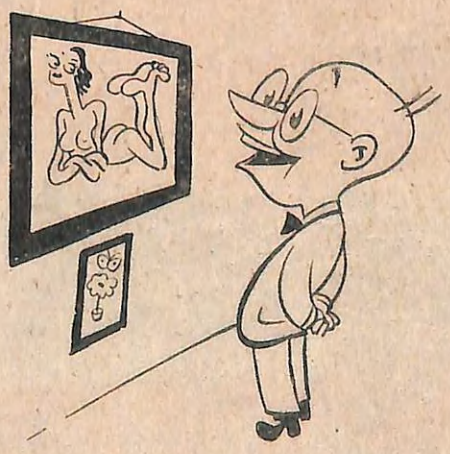

Resim sergilerinde yeni eserlere bakıp gülerim!

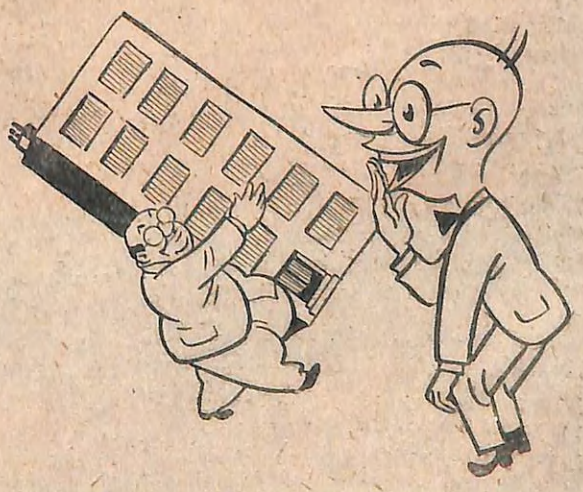

Üç kuruş aylıkla apartımanlar alanların namuslarına gülerim!

Hikâye

Gecikilen Randevu

o

Yazan:

ÇALÇENE

Aysel, köşkün pancurlarını açtı, derin derin nefes aldı. Aynanın önünde saçlarını tarayan ablasına:

— Aman, dedi. Babam ne kadar akıllılık etti de, bu sene Suadiyede bu köşkü tuttu. Artık, Büyükadadan adamakıllı bıkmıştım. Neydi ,o etiket? Oh, burası püfür püfür!

Ablası Günsel, burnunu kıvırdı:

— Öyle ama, dedi. Ben, burada sıkılacağımızı aznnediyorum. Baksana, ne kadar tenha.

Aysel itiraz etti:

— Ayol, dedi. Daha mevsimin başlangıcındayız. Babamın söylediğini dunmadın mı? Civarda bir tane boş köşk yokmuş. Hepsi tutulmuş. Yalnız, biz, biraz erkence taşındık.

Aysel, tenbel tenbel gerinen ablasını süzdü:

— Ben, dedi. Bahçeye çıkıyorum. Gelmiyecek misin?

Günsel:

— Hayır, dedi. Ben, elimdeki romanı bitireceğim. Pek meraklı yerine geldim.

Aysel, elindeki çiçekli eşarbını sallaya sallaya odadan dışarı çıktı ve sık meyva ağaçlarının süslediği geniş bahçede dolaşmağa başladı.

Buraya, dört gün evvel taşınmışlardı. Doktor olan babaları, kırla denizin birleştiği bir yere gitmelerini münasip bulmuştu. O, sabahları, İstanbula muayenehanesine inecek. Akşamları erkenden dönecekti. Annelerini iki sene evvel kaybetmişler, bu yüzden babaları tarafından şımartıldıkça, şımartılmışlardı.

Aysel, on sekiz yaşının verdiği çeviklikle bahçede bir keklik gibi sekiyor, ağaçların dallarını eğiyor, henüz tomurcuk halindeki meyvaları muayene ediyordu.

Birden, kulağına bir ıslık sesi geldi; döndü, baktı. Bitişik köşkün bahçesinde sülün boylu bir genç dolaşıyor, mânalı bakışlarla kendisini süzüyordu. Ayselin, başını çevirdiğini görünce gülümsedi, teklifsiz bir tavırla onu selâmladı. Bir an için, bu güzel ve pervasız delikanlının selâmına mukabele etmemeği düşündü. Fakat, onun cana yakınlığı karşısında bütün kanının alevlendiğini hissetti, o da gülümsedi. Delikanlı, aradaki çiti bir hamlede geçti, Ayselin küçük bir çığlık koparark:

— Ne yapıyorsunuz? Deli mi oldunuz?

Demesi üzerine:

— Neden? diye sordu. Bir mahzur mu var?

Aysel, onun menevişli gözlerine gölzerini dikti:

— Tabiî, dedi. Bu hareketinizi, ya benim, ya sizin evinizden görebilirler. O azman ne yaparım?

Delikanlı:

— Bizde, dedi. Henüz kimse yok. Annemle babam, dört gün sonra İzmirden gelecekler. Ben, imtihanı verir, vermez şehirde kalacağıma buraya koşmağı tercih ettim. Hizmetçim bile yok. Benim, buraya girdiğimi sizden görürlerse kızarlar mı?

Aysel, çapkın çapkın gülümsedi:

— Tabiî kızarlar, dedi. Henüz tanışmış bile değiliz.

Delikanlı oralı olmuyordu:

— Ne zararı var? dedi. İşte tanıştık ya!

Aysel, gülümsemekte devam ediyordu:

— Böyle tanışma mı olur hiç?

— Evde kalacaksın, hâlâ bir koca bulamadın mı?
— Buldum, buldum amma, hangi arkadaşımın kocasını, bir türlü ona karar veremiyorum!

dedi. Babam seramoniye çok dikkat eder. Rica ederim, buradan gidiniz!

Genç, kırk yıllık dostmuş gibi, onu kolundan yakaladı:

— Pekâlâ, dedi. Öyleyse bizim bahçeye geçelim!

Aysel, onun bu akıl, hayal almıyan serbestliği karşısında şaşırmış, âdeta büyülenmişti. Hiç bir itiraz hareketi yapamadı; beraberce, öteki bahçeye geçtiler.

Sarmaşıklarla sarılmış kuytu bir kameriyenin önüne geldikleri zaman genç:

— Benim ismim, dedi. Güner. Yüksek Mühendisi dün bitirdim. Aslen İzmirliyim.

Sonra, ona yol verdi, kuytu kameriyeye girdiler. Aradan on dakika geçmeden birbirlerine adamakıllı kaynaşmışlardı. Çok güzel ve nükteli konuşan gence Aysel, bir anda âşık oluvermişti. İçinden:

— Mutlaka, diyordu. Bu sene bununla nişanlanırım. Demek ki ablamdan evvel evleneceğim!

Bu aralık Güner sordu:

— Şiir sever misiniz?

— Bayılırım..

— Öyleyse size, Yahya Kemalin bir şiirini okuyayım:

«Mev'id-i mehtaba saz açmış gümüşten şahrah»
«Şeb nedir körfezde mihrabaddan görmüş o mah»
Mevkib-i zevrakla gelmiş fasl-ı sultanî yegâh»
«Şeb nedir körfezde mihrabaddan görmüş o mah.»

Sesi o kadar âhenkli, bir mermere dökülen su gibi o kadar berraktı ki, Aysel kendini tutamadı:

— Ne kadar güzel şiir okuyorsunuz..

Dedi. Güner gülümsedi:

— Öyledir, dedi. Bütün arkadaşlarım, bütün hocalarım benim şiir okumama bayılırlar.

Aysel, onun yüzüne uzun uzun baktı:

— Bana, dedi. Bu şiiri yazar mısınız? Yahya Kemal'in böyle bir şiiri olduğunu hiç bilmiyordum.

Delikanlı birden onu kollarından yakaladı, kendisine doğru çekti, Aysel'in büyük bir teslimiyet içinde olduğunu görünce, dudaklarından öptü:

— Olur.

Dedi. Sonra gülümsiyerek ilâve etti:

— Hem, ücretini de peşin aldım.

Aysel, adamakıllı kendinden geçmişti. Her halinden bu öpüşmenin tekrarını istediği belliydi. Güner, bunu anlamakta zorluk çekmedi. Ayseli tekrar kucakladı. Onun küçücük göğsünü, alev alev yanan avuçlarının içine aldı. Aysel, bir taraftan soluyor, onun mahrem yerlerinde dolaşan ellerini hissettikçe baygın baygın:

— Yapma!

Diye inliyordu.

Yarım saat sonra saçı, başı perişan; fakat vücudü zevkten, hazdan titrer bir halde kameriyenin önüne çıktığı zaman Günere:

— Hani, dedi. Şiiri yazacaktın?

O, titriyen dudaklariyle cevap verdi:

— Şimdi, üzerimde kâğıt, kalem yok, dedi. İstersen bekle, evde yazıp getireyim.

Ayselin gözüne saati ilişti:

— O, yarım olmuş, dedi. İhtimal babam da gelmiştir. Yarın öğleye doğru ben bahçeye çıkarım. O zaman verirsin, olmaz mı?

Güner, eliyle ona bir öpücük gönderdi:

— Olur, dedi. Yarın veririm!

Eve gittiği zaman babası gelmişti. Ablasını kenara çekip bir şey söylemek istemedi: «Hele bir kaç gün geçsin!» diye düşündü.

O akşam, merdivenlerden inerken Aysel'in ayağı takıldı ve yuvalrandı. Sağ kolunun bileği morardı ve şişti. Babası:

— Aman, dedi. Yarın sabah, beraber şehre inelim de, kolunu röntgene sokalım. Kemikte belki bir çatlama olmuştur.

★

Kolunda hiç bir şey yoktu. Fakat, sevgilisi Günere verdiği randevuyu düşünüyor, üzülüyordu. Öğleye doğru bahçeye çıkacağını söylemişti. Halbuki, saat birde onlar henüz Köprüden vapura biniyorlardı.

Suadiyeye geldikleri zaman, saat ikiydi. Aysel, elbise değiştirmek için ablasiyle müştereken kullandıkları yatak odasına çıktı. Ablası, derin bir uykuya dalmıştı. Dudaklarında mesut, mânalı bir tebessüm vardı. Gözlerine küçük komodinin üzerindeki yazılı bir kâğıt parçası ilişti. Aldı; okudukça gözleri âdeta yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı:

«Mev'id-i mehtaba saz açmış gümüşten şahrah»
«Şeb nedir körfezde mihrabaddan görmüş o mah»
«Mevkib-i zevrakla gelmiş fasl-ı sultanî yegâh»
«Şeb nedir körfezde mihrabaddan görmüş o mah»

Evlendirme mevsimi

Ada vapurunda rastgeldiler. Selâmlaştıktan sonra söz yalzıktan açıldı, biri:

— Bu sene Heybelide yer bulamadım, diye dert yanmaya başladı.

Öteki, yarasına dokunulmuş gibi, derin derin içini çekerek:

— Bizi de ev sahibi Erenköyündeki kümesten çıkarıyor, dedi.

— Neden?

— Tavuklarına horoz almış ta!

Zamane

Fizik öğretmeni Kenan Sarıer imtihanda bir çocuğa sordu:

— Newton yer çekiçi kanununu nasıl buldu?

Çocuk cevap verdi:

— Tenbellik sayesinde.

Kenan Sarıer şaşırdı:

— O ne demek, o?

Çocuk düşünmeden cevap verdi:

— Gayet tabiî, efendim: Ağacın altında sırtüstü uzanıp keyif çatmasaydı, elma onun başına düşmezdi ki.

Doğru söz

Radyo temsil kolu şefi, değerli sanatkâr Kemal Tözem, geçenlerde Keçiörende bir dostunu ziyarete gitti, geniş bir bahçenin içerisinde olan köşkün bahçe kapısı açıktı. İçeri girdi, bir köpek havlayarak üzerine hücum etti. Birden korkan Kemal Tözem köşke doğru koşmağa başladı, köpek de arkasından. Bereket versin, ev sahipleri duydular. Köpeği susturdular. Kan, ter, heyecan içinde kalan Kemal Tözeme:

— A, efendim, dediler. Bari koşmasaydınız da, bahçede olduğunuz yerde dursaydınız.

Kemal Tözem:

— Rica ederim, dedi. Ben, bahçede durmak için değil, eve girmek için gelmiştim!

Görünür kaza

Aklındaki bazı bozukluklardan dolayı muayeneye gönderilmişti. Doktor Fahrettin Kerim:

— Şimdiye kadar hiç hastalık geçirdiniz mi? diye sordu.

— Hayır.

— Felâket?

— Hayır.

— Kaza?

— Hayır.

— Yani başınıza hiç bir şey gelmedi mi?

Adam düşündü:

— Bir gün başıma bir saksı düştüğünü hatırlıyorum.

— Peki, bunu kaza saymıyor musunuz?

— Hayır, çünkü karım mahsus atmıştı!.

Teklif

Güzel bir genç kadın, bir suçtan sanık olarak, muhakeme ediliyordu. Fakat tevkifine bir sebep, görülmemişti.

Hâkim, sorguya devam ederek:

— Dün gece yemeği nerede yediniz? diye sordu.

— Parkotelde.

— Bu gece nerede yiyeceksiniz?

Bu sırada sanığın avukatı derhal atıldı:

— Bu hususta müdahaleye hakkınız yok, efendim. Bu suali kendisine daha evvel ben sordum.

Rekor

Sait Kesler bir gazetede sekreterlik yapıyordu. Mesleğe yeni girmiş ve radyoları dinlemeğe memur edilmiş bir gence:

— Gazetecilikte ilk şart, diyordu. Her havadisi tatlı bir şekilde yazmaktır.

Genç, o gün İngiliz radyosunu dinlerken feci bir tayyare kazasından bahsedildiğini duydu ve bu haberi tatlı bir üslûpla yazmağa başladı:

«Dünyanın en büyük yolcu tayyarelerinden biri, dün İngiltereden son hızla uçmuş, içindeki yolcuları bu dünyadan beş dakika zarfında uzaklaştırarak öbür dünyaya götürmüştür.»

Vicdan

Günahkârlar bir araya toplanmışlar, ayık kafa ile, maceralarının muhasebesini yapıyorlardı. Biri:

— Birader, dedi, şu vicdan denen şey olmasa, rahat edeceğiz ama...

Bir başkası omuz silkti:

— Bana vızgelir!

Hayret ettiler:

— Senin vicdanın yok mu? dediler. Kabahatlerini içinde nasıl saklarsın?

Adam güldü:

— Vicdanım yok ama, dedi, karım var. Bütün kabahatlerimi derhal açığa çıkarır.

Azap

Kadın mahkemeye başvurarak, kocasından boşanmak istediğini bildirmiş, sebep olarak da kocasının, işkence ettiğini ileri sürmüştü:

Hâkim:

— Kocanız size ne gibi bir işkence yapıyor? diye sordu.

— İşkencelerin en büyüğü, efendim: Bana yüz tane şapka aldı ve beni bir odaya kitledi. Fakat odada ayna yoktu. Ömrümde ben bu kadar azap çekmedim.

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

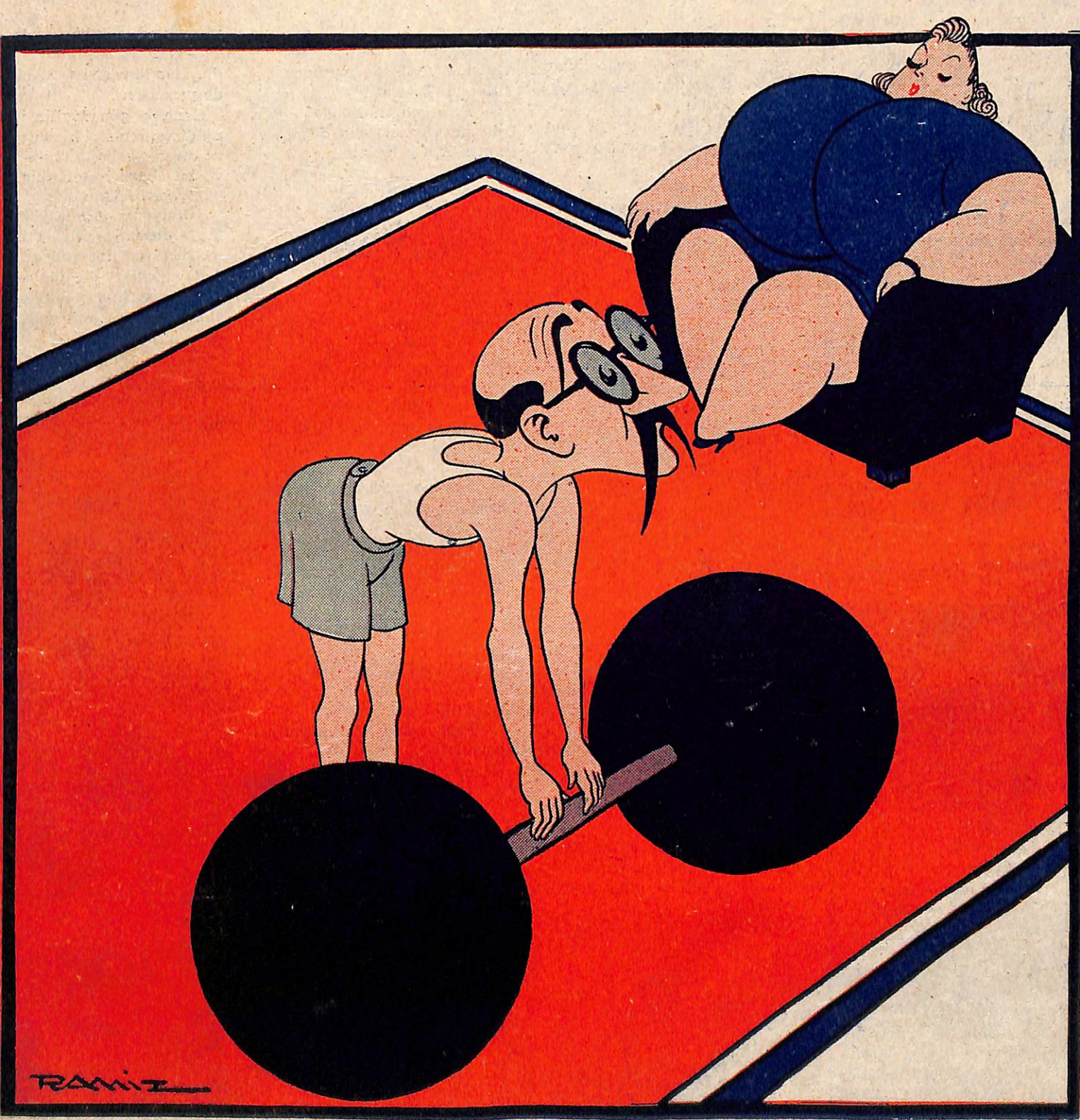

Tombul Teyze — Her şey bitti. Şampiyon olmağa mı çalışıyorsun?
Sıska Dayı — Hayır karıcığım, sütyenini bağladığım zaman kolaylık olsun diye idman yapıyorum!.

T. T. POSTASI

Ayvalık: Salâhattin Kayıhan

Diyor: Bu ne tezad, sivrisinek evlenmiş şaman-